

LA CASA DE LA POR

Un tro va fer tremolar la casa. La porta estava oberta i el vent feia que colpejara contra el marc. La pluja era una cortina pesada i el soroll es mesclava amb el rugit del mar.

Miquel va tancar, encara rient-se entre dents. Era discret, però amb el temporal que s'havia desencadenat, d'haver rigut a riallades tampoc ho hagueren sentit. Es trobava malament per la broma que havia gastat, però era millor que l'altra opció. El pobre havia eixit espantat. La casa estava sumida en absoluta obscuritat, il·luminada esporàdicament per la llum dels llamps. Des del racó on restava segut, Miquel l'havia vist entrar. L'home s'havia colat a la casa abandonada a la recerca de refugi, tan desesperat, que inclús degué oblidar la llegenda que mantenia allunyada a la gent. Els rumors deien que estava habitada per fantasmes turmentats. Els alteans no eren els únics que evitaven el lloc.

Miquel era un simple llaurador, es considerava una bona persona. El que feia per als contrabandistes era portar mercaderia d'un punt a altre per a traure's uns dinerets de més. No era partidari de la violència. Per això, quan aquell pobre dimoni va entrar a la casa abandonada, a la recerca de refugi, no va fer ús del punyal, sinó de l'astúcia. L'home no havia notat la seua presència. Miquel sols va haver d'arrimar-se sigil·losament per l'esquena, posar-li una mà sobre el muscle i preguntar:

—Encara plou ahí fora?

Això havia bastat perquè el pobre s'esfumara per la porta. Per segur que contaria l'anècdota, i pot ser que en uns dies Miquel sabera la identitat de l'home.

Va tornar a seure en el seu racó. Va sospirar cansat, volia tornar al caliu de la seua llar. No per por, ja que la casa no estava encantada, ni de bon tros, allò eren històries forjades pels contrabandistes per a tindre un punt de recollida i entrega de mercaderies. La gent es creia qualsevol cosa, que roïns eren els xafardejos.

El seu contacte ja tenia el sarró en el qual s'ocultava el botí. El contrabandista era poc parlador i, després d'agafar la mercaderia, es va instal·lar a l'única habitació de la casa. Miquel estava agraït que aquell no intentara conversar amb ell. El contrabandista no li havia pagat, ni tornat el seu sarró, la qual cosa significava que hauria de dur-lo a altre punt o donar-li un missatge, aleshores rebria el que es mereixia.

Es va clavar tot el que va poder entre la roba. L'aire estava gelat. La casa tenia una ximenera, però res per a fer llenya. Va considerar que en una nit normal, un foc atrauria algú més curiós que espantat, no obstant això, no era el cas. Una vegada més va mirar al seu voltant, no hi havia res que poguera cremar. La casa estava buida. Poc temps després va començar a donar cabotades, vençut per la son. Un tro el va sobresaltar. Tenia a algú davant, es va quedar molt quiet. La seua vista s'havia acostumat a l'obscuritat i en ella va poder distingir una silueta negra, era la d'un home. Es va adonar que hauria de ser el contrabandista.

—Estàs tremolant —li va dir.

Miquel va notar que era cert. L'habitació estava gelada. Li grinyolaven les dents. No sentia els peus ni els dits de la mà. Per segur els tindria blaus. Les costes del Mediterrani solien ser de temperatures càlides, però quan venia

el fred, sumat a la humitat, aquest es calava en els ossos. Però aquella nit era distinta, Miquel mai havia vist una tempesta d'aquesta magnitud, ni conegut un fred igual.

—Hauríem de fer un foc —va dir Miquel, amb veu trèmula—. Hi ha alguna cosa a l'habitació que puguem usar com a llenya?

—L'únic que hi ha a aquesta casa és el tamboret sobre el qual seus.

Clar! Va pensar Miquel. Va trencar el tamboret, començant per les potes. La fusta era vella i es botava foc amb facilitat. Amb ajuda del punyal va fer una llesca, va tardar un poc, però al final Miquel va aconseguir encendre un foc. A part de brindar la idea, el bandit no va fer molt més.

A la llum de la llar Miquel va observar que el seu contacte era un jove de trets moriscos, que no tindria més de vint estius. Tenia una cicatriu al llavi que li arribava a la galta. Així i tot, era agraciat.

Ambdós es quedaren seguts davant del foc, gaudint el moment. Miquel va començar a sentir-se millor. Entre la tasca i la calor de les flames havia deixat de tremolar. Tots dos es quedaren en silenci, però Miquel estava agraït i sentia que havia de dir alguna cosa. El fet que el contrabandista fora tan jove li va resultar menys intimidant.

—Molt bona observació, la del tamboret. Pensar que estava segut sobre la meua resposta.

El xic va somriure mentre assentia. Si no l'haguera oït parlar, Miquel hauria pensat que el jove no l'entenia.

—En fi, gràcies.

—No es mereixen —es va encollir de muscles—, tant de bo ho haguera pensat abans.

I eixa va ser tota la conversació que tingueren.

L'endemà Miquel va ser despertat per uns cops al muscle.

—Eh, alça't.

Va obrir els ulls, una llum somorta es filtrava per la finestra. El món pareixia pintat amb una paleta de tons grisos. L'aire era fresc, per a res tan fred com la nit anterior. La pluja havia cessat. Miquel va escoltar el cant dels ocells i la grallada de les gavines. El dia pareixia prometre ser calmat. Es va alçar un poc confús, mirant al seu voltant. L'home que l'havia despertat, l'observava desconfiat. Miquel el va ignorar, buscava al jove, a qui no veia per cap part.

—Has dut la mercaderia?

Allò va ser una bufetada de realitat i es va girar cap a qui l'interrogava. Els contrabandistes no necessitaven uniforme, qualsevol podia ser un lladre. Però el gest autoritari, quasi amenaçant, sumat al trabuc i a l'espasa del seu cinturó confirmaven, el que era. Aquest no era tan tranquil com el jove d'anit.

—Sí. El teu company el va guardar ahí —va assenyalar cap a la porta de l'habitació.

L'expressió del contrabandista va gelar la sang de Miquel, va recordar amb quina classe de gent estava tractant. L'home va traure el trabuc i el va apuntar.

—He dut la mercaderia! Està al sarró, ho jure! —va exclamar, amb les mans en alt—. Però què he fet?

—Jo soc el teu contacte, la tempesta em va pillar a mig camí i vaig haver de buscar refugi.

En sentir aquelles paraules va quedar lívid, el jove no pertanyia al grup de bandolers. Sense deixar d'apuntar-lo, el contrabandista va anar cap a

l'habitació i va obrir la porta. Va pegar una mirada dins i després va estudiar l'expressió de Miquel.

—Qui era? Coneixies a l'home a qui li vas entregar la mercaderia?

Miquel va imaginar que el sarró estava allí, en cas contrari, estaria mort. Va descriure al jove amb detall, jurant que no el coneixia de res. El bandoler va baixar l'arma.

—Què va fer quan et va rebre? Va dir alguna cosa?

Miquel va contar la història, ometent al pobre al qui havia espantat, no necessitava més embolics. Quan va acabar de parlar, el bandoler ja havia guardat el trabuc i buidat el contingut del sarró a un sac.

—Molt bé. Ací tens la paga —va dir, entregant-li unes monedes, l'equivalent a un mes de jornal.

Miquel es va adonar que el bandoler coneixia al jove i estava preocupat, no podria tindre la consciència tranquil·la si callava. El contrabandista es trobava a la porta quan Miquel es va armar de valor.

—Mira, sé que el coneixes. No va fer més que buscar refugi, tampoc s'ha emportat el botí i ho va poder fer. És un bon xic. El contrabandista va sospirar mentre deixava el sac a terra.

—Ho era.

—Com?

—L'anomenàvem Mestís, no tenia altre nom. Pertanyia als nostres, era bo en el que feia, menys en vessar sang, respectava molt la vida. Així que el cap el va deixar com a portador de mercaderies i missatger. Ell feia el que tu ara —va vacil·lar uns instants abans de continuar—. És curiós com es repeteix la història. Fa onze anys va haver-hi una tempesta com la d'anit. Mestís va dur una càrrega que jo havia d'arreglar. Una vegada més, no vaig poder arribar a temps. L'endemà el vaig trobar segut a eixe tamboret que vas convertir en llenya. Estava davant de la ximenera aferrat al botí, supose que somniaria amb la calor de la llar. Quan el vaig veure, vaig saber que estava mort. Pareixia adormit, en fi... El fred se'l va emportar.

Miquel volia pensar que la història era un conte cruel per tal d'espantarlo, però en els ulls del contrabandista va llegir l'honesta tristesa d'un home que es culpava per no haver arribat a temps.

El contrabandista es va carregar el sac al muscle i després va assenyalar a les restes de la ximenera.

—De veritat, una llàstima que no se li haguera ocorregut abans.

Autora: Sara Herrera Esteban

22/09/2019

Traducció i adaptació al valencià: Esther Morales Sánchez